La història perduda

NO em puc estar de creure que hi ha una gran part d'hipocresia a l'hora de jutjar els problemes que ens afligeixen. Establim un ordre de prioritats en les nostres preocupacions col·lectives i el menys que se'n pot dir és que disfressem la realitat o que amaguem veritats profundes sota vels espessos. Per exemple: ara hi ha una por internacional motivada per una malaltia nova, que ha fet una entrada espectacular en el món dels nostres neguits. Es mobilitzen recursos extraordinaris i s'ha engegat un aparell propagandístic fabulós per a esverar la gent. Potser està bé, qui sap si corria pressa espantar-nos ben espantats per salvar les fulles de parra de les vinyes de cadascú. El mal és que al costat d'aquesta temença tot just acabada d'estrenar, llegeixo una informació que m'omple de vergonya per la minúscula part que em toca: l'any 1986 van morir 3.000.000 (tres milions!) de persones en accions bèl·liques. No veig que aquest fet hagi produït la reacció que ha merescut la plaga recentment estrenada, tot i que dubto –sembla que no– que aquesta darrera hagi causat tantes morts.

¿Per quina raó som tan mesells en uns casos i tan sensibles en altres? Llegim, amb una certa indiferència, que una de les guerres actuals més sagnants és la que sostenen l'Iran i l'Iraq, i que 53 països proporcionen armes als contendents, sense que en aquest comerç terrible hi intervinguin raons ideològiques o de defensa mútua. No, és pur negoci, com ho és el del tràfic de drogues, darrera el qual emparen la seva prosperitat governs i famílies senceres que presumeixen d'honorabilitat.

Tanmateix, es tracta d'una turpitud que ens afecta a tots. Tenim prou informació (i en milions de casos l'experiència directa) per concloure que les guerres són, a més de criminals, generalment inútils. Hem vist que els grans vençuts en la Segona Guerra Mundial, Alemanya i Japó, gaudeixen d'una prosperitat com no l'havien coneguda mai. I la mateixa Itàlia, l'altra nació perdedora, ha aconseguit un nivell de vida que s'acosta al dels països més desenvolupats. Es podria dir que els derrotats ho van ésser "provisionalment", en espera que es posés en evidència la profunda estupidesa de les guerres.

Aquests dies, en el Congrés d'intel·lectuals celebrat a València, s'han produït unes intervencions que conviden a la reflexió. Octavio Paz, el primer dia del Congrés, digué que les vencedors de la guerra civil espanyola han estat, al capdavall, la democràcia i la monarquia. Poc després, Manuel Vázquez Montalbán va afirmar que "recobrada la meva memòria històrica, tinc la sospita que el vencedor va ésser Franco".

Jo crec que Octavio Paz tenia la seva part de raó. Si uns quants centenars de milers de morts, un túnel tenebrós de quaranta anys de dictadura i una terrible destrucció que abasta molts aspectes van servir per desembocar en una democràcia i en una monarquia parlamentària, es pot afirmar que la guerra de Franco va tenir la inutilitat de totes les guerres i que, tot comptat i debatut, la va perdre el general. I, per torna, tots nosaltres. O sigui que es va confirmar una vegada més que les guerres són una de les coses més bèsties inventades per l'home.

PERE CALDERS

ASSASSINS!

EXPRESSEM LA MÉS ENÈRGICA REPULSA DAVANT EL REPUGNANT ATEMPTAT TERRORISTA, OBRA D'UNA BANDA DE CRIMINALS PROFESSIONALS DE L'ASSASSINAT.

IGUALMENT REPUGNANT RESULTA SER EL

EL "de mercat" es va començar a fer servir just quan la crema de llet va envair tots els plats de la carta, per dissimular que s'era incapaç de lligar cap salsa sense recórrer a aquest truc barat. El "de mercat" és també una dissimulació: sempre, la cuina ha estat "de mercat"! ¿On, si no, han anat a proveir-se els cuiners durant, posem per cas, els últims vint-i-set segles? A la rellotgeria? I si –com s'afanyen a explicar-te sempre que els preguntes el perquè de la cursilada– el que volen dir és que la carta del restaurant fluctua segons el que hi ha aquell dia o aquella temporada, tres quarts del mateix: sempre, tots els restaurants (fins els més humils) han modificat la carta segons el que trobaven al mercat. ¿O és que els inventors del "de mercat" han freqüentat únicament fondes on tot era de sobre? Només així s'explicaria que trobin que comprar a plaça (i variar la carta segons la temporada) sigui una novetat a remarcar. I si això és així ¿quina garantia ens mereixen uns cuiners amb el paladar educat en aquestes condicions?

El "de mercat" no va ser més que l'inici. El grau de blederia i de barbaritats amb què els restaurants s'anuncien ha arribat a un punt tal que convindria que algú els cridés l'alto. Avui, llegir la llista de restaurants de Barcelona és un suplici per a la intel·ligència. Una repassada a la "Guia del Ocio" –la publicació més utilitzada a l'hora de buscar restaurant– ens demostra que a Barcelona hi ha exactament quaranta-quatre restaurants que fan cuina "de mercat". Historiadors del futur, preneu-ne nota! Són: l'Hogar Gallego, Borsalino, Arcs de Sant Gervasi, Arista, Casimiro, Els Jardinets, La Chiave, Can Misèries, Casa Isidro, Can Pep, Florian, Ca la Mariona, La Buena Brasa, Chus 92, Dos Leones, l'Entrecot, Dustin, Es Pla, El Túria, Bel Air, Vivanda, El Xam-

XAVIER SANJUAN

La cuin

fra, Fo
Mi Ca
Mascar
Santi V
lí, La S
El Tún
Cesc, R
celona,
lermo,
Le Peti
banya.
quatre,
Barcelo
sastreri

La c
més int
alguns
a més d
cuina ca
lino, Ca
Fonda
Santi V
ment a
mercat
mercat
nera d'e
posar q
"de me
doncs, l
bou, el
què –co

Dupont & Dupont
ANTIGÜITATS COMPREM
Mobles i Pintura, Joies i objectes d'argent, llibres i Postals, Ivoris, Bronzes, Joguines i Trens.
ESTABLIMENT